

Nr 16.

Ankom till riksdagens kansli den 14 mars 1930 kl. 4 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av vissa motioner, avseende ändringar i gällande tulltaxeförordning och tulltaxa.

(1:a avd.)

Efter det frågan om en i huvudsak teknisk revision av 1911 års förordning med tulltaxa för inkommande varor blivit föremål för utredning genom särskilt tillkallade sakkunniga (1925 års tulltaxerevision), förelade Kungl. Maj:t 1929 års riksdag genom proposition nr 65 förslag om en dylik revision. Sedan bevillningsutskottet vid nämnda riksdag yttrat sig i anledning av propositionen (betänkandena nr 20, 24, 25, 29 och 30 samt memorial nr 22), blev densamma, med vissa ändringar, av riksdagen bifallen. Den av riksdagen sålunda antagna tulltaxeförordningen med tulltaxa och taratariff utfärdades den 4 oktober 1929 (Svensk författningssamling nr 316). Den nya författningen har trätt i kraft från och med den 1 januari 1930.

Vid innevarande års riksdag hava i vissa till bevillningsutskottet hänvisade motioner framställts förslag om ändringar i den nya tullagstiftningen. Av dessa motioner har det synts utskottet lämpligt att i ett betänkande behandla följande, nämligen:

motionen nr 237 i andra kammaren av herr *Nylander*, om tullbehandlingen av med varor inkommande emballage;

motionen nr 227 i andra kammaren av herr *Holmström*, om höjning av tullen för flätat utländskt skogarn;

motionen nr 149 i andra kammaren av herr *Weibull*, om ökat tullskydd för tillverkningen av vissa snörmakeriupphängen;

motionen nr 148 i andra kammaren av herr *Weibull*, om höjning av tullen å vissa persedlar och elastiska band och snören, innehållande silke; samt

motionen nr 147 i andra kammaren av herr *Nylander*, om ändrad lydelse av rubriken 1010 i tulltaxan.

Vid behandlingen av förevarande motioner har utskottet anlitat byråchefen i generaltullstyrelsen T. Alsén såsom sakkunnig.

De särskilda motionerna.

Motionen II: 237.

I motionen nr 237 i andra kammaren har herr Nylander hemställt, »att riksdagen med upphävande av bestämmelserna i tulltaxeförordningens § 8 mom. 1 b) måtte besluta, att till § 5 i samma förordning fogas ett nytt moment av följande lydelse:

(Tullfrihet åtnjutes för:)

tullpliktigt emballage, vari varor inkomma, därest det icke skall inräknas i varans vikt eller värde, ävensom för järncyndrar, vilka inkomma med förtätade gaser och för vilka särskild tull eljest skall utgå, allt försåvitt emballage av samma slag och myckenhet vid tidigare tillfälle av varuhavaren utförts eller är avsett att sedermera av honom utföras.

Beträffande motiveringen för förslaget får utskottet hänvisa till motionen.

Bestämmelserna angående tullfrihet för emballage.

Nu gällande bestämmelser angående tullfrihet för emballage återfinnas dels i tulltaxeförordningens 5 § punkterna p), r) och s), avseende till tiden *oinskränkt tullfrihet*, i punkten p) för emballage, vari varor inkomma, i punkten r) för gammalt och begagnat emballage, som antingen inkommer i retur eller för att återutföras med varor, och i punkten s) för inom landet tillverkat eller här förut förtullat emballage, *dels ock* i samma förordnings 8 § 1 mom. punkterna b) och c), avseende *tullfrihet* för emballage *under viss tid*, som medgives på särskild framställning.

Beträffande sådant emballage, i vilket varor inkomma och som icke skall inräknas i varornas vikt eller värde [5 § p)], har oinskränkt tullfrihet sedan äldre tider fått åtnjutas, dock med undantag för sådant emballage, som införes i handelsavsikt.

Före ikraftträdandet av nu gällande tulltaxeförordning måste för åtnjutande av tullfrihet det införda emballaget under alla förhållanden vara fullt identiskt med det utförda. För att undanröja vissa svårigheter med avseende å identifieringen av emballage, som i den allmänna handeln användes för upprepade varutransporter från och till utrikes ort, infördes, på förslag av 1925 års tulltaxerevision, i den nya tulltaxeförordningen en ändring av innebörd, att ådagaläggande av identitet icke längre erfordras beträffande sådant gammalt och begagnat emballage, som inkommer i retur eller för att återutföras med varor. För sådant emballage kan sålunda numera enligt bestämmelsen i senare delen av 5 § r) tullfrihet åtnjutas, om emballage av *samma slag och myckenhet* vid tidigare tillfälle av varuhavaren utförts eller är avsett att sedermera av honom utföras med varor.

För åtnjutande av tullfrihet för emballage enligt 5 § s) och 8 § 1 mom. b) och c) kräves däremot fortfarande identitet mellan det utförda och det införda emballaget.

Då avfattningen av de till ingången av detta år gällande bestämmelserna visat sig i viss mån mindre tillfredsställande, vidtogs i den nya författningen en härav påkallad jämkning till förhindrande att rätten

till tullfrihet utnyttjades för sådant emballage, som, ehuru inkommande med varor, kunde få användning såsom handelsvara. Det i § 4 o) av 1911 års tulltaxeförordning förekommande uttrycket »eller i och för sig i handelsavsikt införd artikel» utbyttes nämligen i den nya tulltaxeförordningen mot uttrycket »såsom handelsvara uppenbarligen lämpad artikel». Beträffande dylikt emballage kan tullfrihet medgivnas endast under viss tid och på särskild ansökan enligt 8 § 1 mom. b), varvid, såsom ovan anförts, krav göres gällande på identitet mellan det införda och det utförda emballaget.

Över det av motionären väckta förslaget har bevillningsutskottet i grundlagsenlig ordning inhämtat gemensamt utlåtande av kommerskollegium och generaltullstyrelsen, vilket i avtryck såsom bilaga åtföljer detta betänkande.

Utredning.

Ämbetsverken hava i sin ordning införskaffat yttranden från Stockholms handelskammare, handelskammaren i Göteborg, Skånes handelskammare, handelskammaren i Gävle, Sveriges industriförbund, tulldirektörerna och tullbehandlingsinspektionerna i Stockholm, Göteborg och Malmö samt tullkamrarna i Hälsingborg, Halmstad och Sundsvall.

Härjämte har svenska aktiebolaget gasaccumulator i en till utskottet ingiven skrift uttalat sig emot identitetskravets uppgivande beträffande järncyndrar, vilka inkomma med förtätade gaser.

I motionen har framhållits, att tillämpningen av nu gällande bestämmelser varit förknippad med vissa olägenheter beträffande emballage, vilket kan anses utgöra en »såsom handelsvara uppenbarligen lämpad artikel», nämligen dels så tillvida, att medgivandet av tullfrihet är beroende på särskild framställning, dels med avseende å ådagaläggandet av identiteten mellan det införda och det utförda emballaget.

Utskottets yttrande.

De hörda ämbetsverken liksom ock de sammanslutningar på näringslivets område och de tullmyndigheter, vilka avgivit yttranden i föreliggande fråga, hava samtliga ställt sig välvilliga till motionens syfte. Vad emellertid beträffar järncyndrar, vilka inkomma med förtätade gaser och för vilka särskild tull skall utgå, hava ämbetsverken på anförda skäl ansett beredandet av tullfrihet icke vara tillrädligt under andra former, än som gälla vid tillämpning av bestämmelsen i 8 § 1 mom. b) tulltaxeförordningen. Till denna uppfattning, vilken även kommit till uttryck i ovan nämnda, av svenska aktiebolaget gasaccumulator till utskottet ingivna skrift, ansluter sig jämväl utskottet.

De betänkligheter, vilka i övrigt anförts mot de ifrågasatta lättnaderna, synas utskottet icke böra tillmätas betydelse, då de hörda ämbetsverken framhållit såsom möjligt att genom tillämpningsföreskrifter förebygga tänkbara missbruk.

Beträffande sättet för lättnadernas genomförande avviker ämbetsver-

kens förslag från motionärens. Då emellertid ämbetsverkens förslag i allt väsentligt tillgodoser det av motionären framhållna önskemålet, och några vägande skäl för upphävandet av bestämmelsen i 8 § 1 mom. b) tulltaxeförordningen icke förebragts, har utskottet ansett sig böra stanna vid att förorda ämbetsverkens förslag, dock med en mindre jämkning i avfattningen.

Utskottet har sålunda funnit sig böra tillstyrka, att bestämmelsen i 5 § p) tulltaxeförordningen ändras i huvudsaklig överensstämmelse med det av kommerskollegium och generaltullstyrelsen framställda förslaget.

Motionen
II: 227.

I motionen nr 227 i andra kammaren har herr Holmström hemställt, »att riksdagen måtte besluta, att tulltaxerubrik 457 i den nya tulltaxan måtte återställas till den lydelse, rubriken hade i 1911 års taxa, och sålunda er- hålla följande avfattning:

”Tågvirke och linor samt bind- och segelgarn:

flätade: . . .

blekta, färgade eller tryckta:

tulltaxeras såsom snören och andra snörmakararbeten’».

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionen.

Förut gällande
och nuvarande
tullsatser.

Enligt 1911 års tulltaxa var *två- eller flertrådigt garn av lin*, tråd här- under inbegripen, belagt med en tull av 40 öre per kilogram för oblekt och ofärgad vara, rubrik 432, och 60 öre per kilogram för blekt, färgat eller tryckt dylikt garn, rubrik 433.

För *tågvirke och linor*, samt *bind- och segelgarn av lin*, *flätade*, oblekta och ofärgade, utgjorde tullen, enligt rubriken 443, 35 öre per kilogram. Blekta, färgade eller tryckta dylika artiklar tullbehandlades, enligt bestämmelsen i rubriken 444, såsom snören och andra snörmakararbeten och belades enligt rubriken 535 — försåvitt de icke voro av sådan beskaffenhet, som omförmäldes i rubriken 534 — med en tull av 3 kronor per kilo- gram.

Beträffande tulltaxeringen av tågvirke och linor samt bind- och segel- garn av *bomull*, *flätade*, blekta, färgade eller tryckta, fanns i tulltaxan intet direkt stadgande, men enligt tillämpad praxis lär ovannämnda, för dylik vara av lin gällande bestämmelse hava tillämpats även å nämnda artiklar av bomull. Till denna varugrupp hör det av motionären åsyf- tade flätade bomullsgarnet, vilket sålunda även belades med en tull av 3 kronor för kilogram.

Bestämmelserna i nu gällande tulltaxa innefatta den avvikelser från förut gällande bestämmelser, att för tågvirke och linor samt bind- och se- gelgarn, *flätade*: av lin eller bomull, blekta, färgade eller tryckta, fast-

ställt en tull av 70 kronor för 100 kilogram (taxenummer 457). Dessa artiklar skola sålunda icke längre draga den för snörmakrarbeten gällande tullen av 300 kronor för 100 kilogram.

Bestämmelserna i gällande tulltaxa hava tillkommit på förslag av 1925 års tulltaxerevision, som till stöd därför anförde i huvudsak följande.

Vissa för rand- eller bindsömnad avsedda, flätade garner vore icke föremål för tillverkning inom landet. Yrkande hade därför framställts om tullnedsättning för desamma. Liknande framställning hade även gjorts beträffande för spinnstolar avsedda, flätade och slungade bomullslinor, vilka även hade drabbats av den för snörmakrarbeten gällande höga tullen. Då det vore orimligt, att ovannämnda artiklar, vilka varken med avseende å värde eller framställningssätt kunde likställas med snörmakrarbeten, skulle draga den för dessa senare avsedda tullen, föreslogs en tullnedsättning till 70 öre per kilogram. Detta innebure, att i fråga om nämnda varuslag liksom beträffande flertalet övriga inom rubrikgruppen fallande artiklar den blekta, färgade eller tryckta produkten skulle komma att draga dubbelt så hög tull som den oblekta och ofärgade.

Motionärens förslag åsyftar att stödja avsättningen inom landet av inhemskt *tvinnat* skogarn *av lin* i konkurrensen med *flätat*, blekt eller färgat garn av *bomull* genom att återställa den före innevarande år för sistnämnda slag av garn gällande tullsatsen, 3 kronor per kilogram.

Uppenbart är, att den för snörmakrarbeten stadgade tullen varit avsedd att skydda en helt annan industri än tillverkningen av skogarn. Icke heller lär kunna bestridas, att nyssnämnda tullsats med hänsyn till den olika beskaffenheten av de artiklar, som begreppen tågvirke, linor och garn omfatta, kommit att verka synnerligen ojämnt. För de vanligen förekommande artiklarna måste därför tullen å den blekta, färgade eller tryckta varan i förhållande till tullen å den oblekta och ofärgade anses lämpligare avvägd genom de nu gällande bestämmelserna än enligt de förutvarande. Beträffande det av motionären åsyftade skogarnet har icke heller påståtts, att det är dess egenskap av blekt som skulle påkalla en så avsevärd höjning av tullen som från 35 öre till 3 kronor för kilogram.

Då ett visst samband synes råda mellan för skofabrikation avsedda flätade garner av bomull och för enahanda ändamål avsedda tvinnade garner av lin, vilka sistnämnda slag av garner först under de senare åren blivit föremål för tillverkning inom landet, synes frågan om tull för dessa båda varuslag böra behandlas i ett sammanhang, något som utskottet förutsätter kommer att äga rum vid den utredning rörande skyddstullarna, som pågår inom 1928 års tullkommitté.

I avvaktan på resultatet av denna utredning har utskottet ansett sig böra avstyrka motionärens förslag.

1925 års tulltaxerevision.

Utskottets yttrande.

Motionen
II: 149.

I motionen nr 149 i andra kammaren har herr Weibull hemställt, »att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i gällande tulltaxa,

att vid tulltaxenummer 546 och 547, snören och andra snörmakrarbeten, hänvisningen till tulltaxenummer 1042 måtte utgå,

att anm. 2 vid rubrik 657, arbeten av sten, andra arbeten, ävenledes utgår, samt

att tulltaxenummer 1042 måtte erhålla följande lydelse: 'på annat sätt isolerad 100 kr. Tull för 100 kg. kronor 10:—'.

Till stöd för detta förslag har motionären anfört i huvudsak följande.

Enligt den tulltaxa, som upphörde att gälla med 1929 års utgång, hade upphängningsanordningar av snörmakrarbete, avsedda för ampelskålar och dylika belysningsartiklar samt försedda med ledningstråd, tulltaxerats på följande sätt, nämligen om varje snöre innehöll ledningstråd, såsom isolerad tråd med tull av 1 krona per kilogram, eljest såsom snörmakrarbeten, varvid tullen hade utgått med antingen 30 kronor eller 3 kronor per kilogram, allteftersom varan innehöll silke eller ej. Om upphängningsanordningarna voro fast förenade med ampelskålar, hade de inberäknats i skålarnas vikt, varvid tullen allt efter dessas beskaffenhet utgått med 10 öre eller 90 öre för kilogram. I syfte att ernå enhetlighet i tullbeskattningen av nämnda upphängningsanordningar hade tullsatsen jämlikt bestämmelsen vid taxenummer 1042 i nu gällande tulltaxa, på förslag av 1925 års tulltaxerevision, fastställts till 10 procent av värdet, varjämte i anmärkning 2 till taxenummer 657 föreskrivits, att vid ampelskålar och dylika belysningsartiklar fastsittande upphängningsanordningar av snörmakrarbete skola tulltaxeras särskilt för sig. Såsom stöd för ändringsförslaget hade även anförts, att den för varan såsom snörmakrarbete av silke utgående tullen av 30 kronor för kilogram vore allt för hög för nämnda varuslag.

Genom den vidtagna ändringen hade otvivelaktigt avsevärda tulltekniska förbättringar vunnits. Däremot hade den inhemska industrien praktiskt taget berövats hela sitt förutvarande tullskydd, vilket före den 6 juni 1921 utgjort 9 kronor och efter nämnda tidpunkt 30 kronor för kilogram. Den beräkning, på vilken tulltaxerevisionens förslag vilade, nämligen att en tull av 10 procent av värdet skulle motsvara ett tullskydd av 4 kronor för kilogram, vore påtagligen byggd på ett material, vilket måste betecknas såsom föga representativt. En närmare undersökning av de utländska konkurrenspriserna hade visat, att nämnda värde-tull endast motsvarade en tull av 70 öre till 1 krona 20 öre för kilogram, vilka belopp icke ens alltid täckte tullen å materialerna. Utförsäljningsprisen för de inhemska fabrikaten hade motsvarat ett värde av 12 till 18 kronor för kilogram.

Ehuru ansträngningar gjorts att nedbringa produktionskostnaderna, vilket även i viss mån lyckats, vore situationen sådan, att den inhemska fabrikationen måste nedläggas, därest nuvarande bestämmelser skulle bibehållas oförändrade. Tullfrågan vore visserligen av beskaffenhet att böra prövas av 1928 års tullkommitté, men billigheten syntes dock fordra, att tullskyddet i avvaktan på denna utredning tills vidare återställdes till förutvarande belopp.

Vad till en början angår principen för tulltaxeringen av ifrågavarande artiklar, måste det anses uppenbart, att den före innevarande år tillämpade praxis, enligt vilken vitt skilda tullsatser utgingo, allt eftersom varan infördes särskilt för sig eller i viss sammansättning eller på grund av andra ur tullsynpunkt betydelselösa omständigheter, ledde till oformligheter i tullbeskattningen.

Vidare framgår av motionärens uppgifter, att den av 1921 års riksdag beslutade höjningen från 9 kronor till 30 kronor per kilogram av tullsatsen för snörmakararbeten av silke, vilken ansågs företrädesvis hava finanstillskaraktär, beträffande ifrågavarande, huvudsakligen av dylikt snörmakararbete bestående upphängningsanordningar — då de icke infördes sammansatta med andra föremål — medförde en tullbeskattning som, även om man räknar med det för inhemskt fabrikat gällande högre priset, motsvarande 166—250 procent av varans värde.

För att avhjälpa ovannämnda oformligheter hava nu ifrågavarande upphängningsanordningar genom beslut vid 1929 års riksdag upptagits under taxenummer 1042 med en tull av 10 procent av värdet.

Vid den undersökning, som verkställdes i anledning av motionen, har framgått att nyssnämnda värdetull motsvarar omkring en krona för kilogram och sålunda innebär ett högst betydligt lägre tullskydd än det som gällde före år 1921. Då därtill kommer, att tullen å de vid tillverkningen använda materialerna enligt utskottet tillhandakomma och sedermera kontrollerade uppgifter uppgår till belopp, som beträffande i handeln allmänt förekommande modeller växlar från 50 till 95 öre för kilogram färdig vara, synes den vidtagna ändringen för den inhemska industri, som tillverkar ifrågavarande upphängningsanordningar, hava medfört icke avsedda verkningar. En ändring av bestämmelserna för tulltaxeringen av ifrågavarande upphängningsanordningar synes därför böra vidtagas.

Angående sättet för ändringens åvägabringande får utskottet anföra följande.

Då upphängningsanordningarna till huvudsaklig del utgöras av snörmakararbete, har det synts utskottet lämpligast, att bestämmelserna för deras tulltaxering intagas vid de taxenummer, nr 546 och 547, som inrymma sistnämnda artiklar. Enär materialet i upphängningsanordningarna vanligen utgöres av silke och den för snörmakararbeten av dylikt material gällande tullsatsen uppenbarligen är alltför hög för nyssnämnda artiklar, synes densamma vad upphängningsanordningarna beträffar tills vidare lämpligen böra återställas till det belopp, som gällde före 1921 års tullförhöjning, d. v. s. till 9 kronor för kilogram. Den del av bestämmelsen i taxenummer 1042, som avser ifrågavarande upphängningsanordningar, bör sålunda utgå liksom den i fotnoten till taxenummer 546 och 547 förekommande hänvisningen. Då vidare, enligt vad som blivit upplyst, även ampelskålar av annat ämne än sten kunna vara försedda med

upphängningsanordningar, synes den till taxenummer 657 intagna bestämmelsen angående tulltaxeringen av upphängningsanordningar, som äro fastsittande vid belyningsartiklar, böra ersättas av en allmän föreskrift av enahanda innebörd, vilken föreskrift lämpligen torde såsom en med nummer 1 betecknad anmärkning kunna anknytas till ovannämnda taxenummer 546 och 547. Den därvid redan befintliga anmärkningen borde sålunda betecknas med nummer 2.

Utskottet, som förutsätter att 1928 års tullkommitté kommer att ägna frågan om avvägningen av tullskyddet för ifrågavarande tillverkning en närmare prövning, upptager i sin hemställan förslag om ovannämnda ändringar i tulltaxan.

*Motionen
II: 148.*

I motionen nr 148 i andra kammaren har herr Weibull hemställt, »att riksdagen måtte besluta, att tullen vid tulltaxenummer 581, hängslen etc. av elastiska band eller snören, innehållande silke, återställes till sitt tidigare belopp av 15:— kr. pr kg.»

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionen.

Återblick.

Enligt 1911 års tulltaxa belades hängslen, bälten, skärp, strumpeband etc. av hel- eller halvsidan eller av elastiska band eller snören, vari silke ingår, med en tull av 4 kronor för kilogram (rubriken 559), medan tullsatserna utgjorde för helsidan 6 kronor, för halvsidan 3 kronor och för elastiska band eller snören, innehållande silke, 4 kronor, allt för 1 kilogram räknat. Vid 1921 års riksdag höjdes vissa finanstullar, däribland tullen för helsidan till 20 kronor och tullen för halvsidan till 10 kronor för kilogram. Tullsatsen för elastiska band eller snören, innehållande silke, förblev emellertid oförändrad.

Då vid 1922 års riksdag kompenstation för de höjda finanstullarna bereddes åt de industrier, vilka i sin fabrikation använde sig av sådana varuslag, för vilka tullförhöjning inträtt, höjdes tullen för samtliga till rubriken 559 hänförliga artiklar till 15 kronor för kilogram. Anledningen till att tullförhöjningen kom att gälla även hängslen och andra dylika artiklar av elastiska band eller snören, i vilka silke ingår, ehuru någon tullförhöjning å ovannämnda slag av band och snören icke inträtt, var den, att till nämnda rubrik hörande artiklar, tillverkade av dylika band eller snören, ansågos vara av jämförelsevis underordnad betydelse; en klyvning av rubriken syntes därför icke vara av behovet påkallad.

*Utskottets
yttrande.*

I skydd av den år 1922 vidtagna tullförhöjningen å hängslen och andra dylika artiklar av elastiska band eller snören, i vilka silke ingår, har såsom motionären anfört under senare år på detta område uppkommit en ny inhemsk tillverkning.

I de för 1925 års tulltaxerevision meddelade direktiven anfördes, att i tulltaxan vidtagna ändringar i vissa fall medfört ej avsedda verkningar och att man borde undersöka, huruvida och i vad mån korrigeringar i sådana fall kunde vidtagas. Då den avsevärda tullförhöjningen för hängslen och dylika artiklar av elastiska band eller snören, i vilka silke ingår, uppenbarligen icke var betingad av någon höjning av tullen å den huvudsakliga delen av det material, varav ifrågavarande artiklar äro förfärdigade, upptogos i 1929 års tulltaxa, i enlighet med tulltaxerevisionens förslag, dessa artiklar under särskilt nummer (nr 581) med den före 1922 gällande tullsatsen, 4 kronor för kilogram, en åtgärd som enligt utskottets mening måste anses stå i god överensstämmelse med de uttalanden, som gjordes i samband med riksdagens ovannämnda beslut angående höjning av vissa finanstullar.

Huruvida nämnda tullsats med hänsyn till tullen å halvfabrikat och ur övriga av motionären anförda synpunkter utgör ett för industrien å området lämpligt tullskydd är en fråga, som bör närmare undersökas av 1928 års tullkommitté. I avvaktan härå synes riksdagen icke böra intaga ställning till den föreliggande frågan. Utskottet har därför ansett sig böra avstyrka bifall till motionen.

I motionen nr 147 i andra kammaren av herr Nylander har hemställts. »att riksdagen måtte besluta, att nummer 1010 i gällande tulltaxa erhåller följande lydelse:

*Motionen
II: 147.*

Akkumulatorer:

1010. Omonterade element samt delar därtill, ej hänförliga till nr 1009 och bestående av annat ämne än kautschuk; ävensom träställningar, gångbanor, isolationsmateriel och dylika tillbehör N 6 kr. pr 100 kg.

Anm. Den till Avd. XVI A fogade allmänna anmärkningen skall gälla även med avseende å omonterade element, hänförliga till detta nummer.»

Till stöd för detta förslag har motionären anført i huvudsak följande.

Enligt bestämmelserna i rubriken 1636 i 1911 års tulltaxa drogo omonterade akkumulatorselement ävensom vissa i rubriken närmare angivna, särskilt inkommande delar och tillbehör till akkumulatorer en tull av 6 kronor för 100 kilogram.

I det av 1925 års tulltaxerevision avgivna betänkande, som låg till grund för den av 1929 års riksdag beslutade revisionen av tulltaxan, hade på anförda skäl föreslagits den ändringen, att till akkumulatorer avsedda delar och tillbehör, oavsett om de tillsammans bildade hela aku-

mulatorer eller ej, skulle, med visst undantag, draga ovannämnda för element bestämda tull.

Otvivelaktigt innebure den vidtagna ändringen betydande fördelar för införseln av *stationära* ackumulatörer. I visst avseende hade emellertid ändringen medfört konsekvenser, vilka säkerligen icke förutsetts. Inom landet förekomme nämligen en icke obetydlig tillverkning av delar och tillbehör av hårdgummi till *transportabla* ackumulatörer, för vilket ändamål speciella maskiner och redskap anskaffats för avsevärda belopp. Dessa delar och tillbehör hade förut hänförts till rubrikerna för arbeten av hårdgummi och sålunda dragit tull med 50 öre eller 1 krona 20 öre för kilogram. Genom den vidtagna nedsättningen av tullen till 6 öre för kilogram vore fara för handen, att denna tillverkning måste nedläggas. Frågan om avvägningen av tullskyddet för dessa delar och tillbehör borde, i överensstämmelse med den vid tulltaxerevisionen tillämpade allmänna principen, tills vidare, med bortseende från vissa mindre jämkningar, lämnas öppen i avvaktan på prövningen inom 1928 års tullkommitté.

För säkerställandet av de med ändringen vunna praktiska fördelarna borde vidare till det ifrågavarande tulltaxenumret fogas en anmärkning av innehåll, att den för omonterade element gällande tullen skall gälla, även om de införas i delar, som inkomma med olika lägenheter.

Utskottets
yttrande.

Den vid senaste tulltaxerevision beslutade *taxeändringen* beträffande ackumulatörer, vilken tillkommit för att underlätta införseln av sådana delar och tillbehör till *stationära* ackumulatörer, vilka icke varit föremål för tillverkning inom landet, har påtagligen kommit att erhålla mera vittgående verkningar än som förutsetts. För den inhemska industri, som, enligt vad numera blivit upplyst, tillverkar vissa delar och tillbehör av hårdgummi till *transportabla* ackumulatörer, skulle nämligen den vidtagna ändringen komma att medföra en avsevärd nedsättning av tullen, nämligen från 50 respektive 120 kronor till 6 kronor för 100 kilogram. Med hänsyn härtill synes, i avvaktan på att 1928 års tullkommitté prövat behovet av tullskydd för dessa tillverkningar, en återgång vara att förorda till förut gällande bestämmelser, enligt vilka ifrågavarande artiklar, då de inkommo särskilt för sig, i tullhänseende likställdes med andra dylika tekniska kautschuksvaror.

Den av motionären föreslagna anmärkningen överensstämmer med den allmänna, för tulltaxeringen av maskiner och apparater gällande principen, vilken lämpligen synes böra komma till uttryck även beträffande ackumulatörer.

Mot den ifrågasatta avfattningen av *taxerubriken* jämte anmärkning har utskottet icke funnit anledning till erinran.

Utskottet, som förutsätter, att 1928 års tullkommitté kommer att ägna uppmärksamhet åt frågan om den slutliga avvägningen av *tullsatserna* för ifrågavarande artiklar, har sålunda funnit sig böra tillstyrka bifall till den förevarande motionen.

Under åberopande av vad ovan anförts får utskottet hemställa,

1) a) att riksdagen måtte, i anledning av motionen II: 237 av herr Nylander, i vad densamma avser tillägg till 5 § tulltaxeförordningen, besluta, att nämnda paragraf skall i nedan angivna del hava följande ändrade lydelse:

5 §.

Tullfrihet åtnjutes för:

p) emballage, vari varor inkomma, därest det icke skall inräknas i varas vikt eller värde, ävensom från svensk frihamn särskilt inkommande emballage, vari varor införts till frihamnen, allt för så vitt *antingen* av emballagets form och utseende eller av eljest förekommande omständigheter framgår, att det utgör blott emballage och icke jämväl en för annat ändamål lika mycket eller mera användbar eller såsom handelsvara uppenbarligen lämpad artikel, *eller ock* emballage av samma slag och myckenhet av varuhavaren utförts vid tidigare tillfällen, dock ej längre än ett år tillbaka, eller är avsett att sedermera av honom utföras; dock skall iakttagas att, därest vid åberopad tidigare utförelse av emballage tullrestitution eller befrielse från tull åtnjutits för emballaget eller för därtill använda materialier, restitutions- eller tullbeloppet skall inbetalas till tullverket;

b) att nyssnämnda motion II: 237, i vad densamma avser upphävande av stadgandet i 8 § 1 mom. b) tulltaxeförordningen, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

2) att motionen II: 227 av herr Holmström icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

3) att riksdagen måtte, i anledning av motionen II: 149 av herr Weibull, besluta,

a) att tulltaxan, i vad avser numren 546 och 547, skall hava den ändrade lydelse, som av det följande framgår:

Tull
för 100 kg
kronor

Snören och andra snörmakrarbeten,
ej hänförliga till annat nummer:
innehållande silke:

546 a	för ampelskålar och dylika belysningsartiklar avsedda upphängningsanordningar, även försedda med ledningstråd	E 900:—
546 b	andra	E 3 000:—
547	andra slag	E 300:—

Ann. 1. Till nr 546 a och 547 hänföras även vid ampelskålar och dylika belysningsartiklar fastsittande upphängningsanordningar av snörmakrarbete.

Ann. 2. Till nr 546 b och 547 hänföras besättnings- och garneringsartiklar, ej särskilt nämnda, medelst sömnad, klistring eller på liknande sätt tillverkade av band eller av snören eller av band jämte snören, även i förening med andra ämnen.

b) att, beträffande nummer 657 i tulltaxan, den med 2 betecknade anmärkningen skall utgå och ur den med 1 betecknade anmärkningen numret skall uteslutas;

c) att nummer 1042 i tulltaxan skall hava följande ändrade lydelse:

Tråd, isolerad, av oädel metall; ävensom elektriska ledningskablar, linor och snören:

— — — — —
1042 på annat sätt isolerad 100 kr. 10:—;

4) att motionen II: 148 av herr Weibull icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

5) att riksdagen måtte, med bifall till motionen II: 147 av herr Nylander, besluta, att nummer 1010 i tulltaxan skall hava följande ändrade lydelse:

Akkumulatorer:

- 1010 omonterade element samt delar därtill,
ej hänförliga till nr 1009 och bestående av annat ämne än kautschuk;
ävensom träställningar, gångbanor,
isolationsmateriel och dylika tillbehör N 6: —

Anm. Den till Avd. XVI A fogade allmänna anmärkningen skall gälla även med avseende å omonterade element, hänförliga till detta nummer.

6) att riksdagen måtte, under förutsättning att riksdagen bifaller vad utskottet under punkterna 1) a), 3) eller 5) hemställt, förklara,

att av riksdagen sålunda beslutade ändringar i tulltaxeförordningen med tillhörande tulltaxa skola träda i kraft å dag, som Konungen bestämmer.

Stockholm den 14 mars 1930.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande:

vid beslut angående punkterna 1), 2) och 3):

herrar Johan Nilsson i Kristianstad, Bärge, Bergman, Boman, Kristensson, Leander, Jönsson i Slätåker, Jönsson i Boa, Johansson i Arkösund, Bengtsson i Kullen, Hamrin, Lövgren i Nyborg, Björklund, Wahlmark, Åström. Andersson i Boda, Lithander, Heiding, Werner och Svedberg;

vid beslut angående punkterna 4) och 5):

herrar Johan Nilsson i Kristianstad, Bärge, Bergman, Kristensson, Leander, Jönsson i Slätåker, Jönsson i Boa, Johansson i Arkösund, Bengtsson i Kullen, Hamrin, Björklund, Wahlmark, Åström, Forsberg, Andersson i Boda, Lithander, Ericson i Boxholm, Heiding, Werner och Svedberg.

Reservationer:

vid punkten 2):

av herr *Lithander*;

vid punkten 3):

av herrar *Bärg, Bergman, Kristensson, Johansson* i Arkösund, *Hamrin, Lövgren* i Nyborg, *Björklund, Wahlmark, Åström* och *Werner*, vilka ansett, att någon ändring i fråga om tullbeskattningen av de i motionen II: 149 åsyftade artiklarna icke bör ske, innan utredning verkstälts av 1928 års tullkommitté, samt att utskottet förty bort hemställa,

att motionen II: 149 av herr *Weibull* icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

vid punkten 4):

av herr *Lithander*;

vid punkten 5):

av herrar *Bergman, Kristensson, Johansson* i Arkösund, *Hamrin, Björklund, Wahlmark, Åström, Ericson* i Boxholm och *Werner*, vilka ansett, att någon ändring i fråga om tullbeskattningen av de i motionen II: 147 åsyftade artiklarna icke bör ske, innan utredning verkstälts av 1928 års tullkommitté, samt att utskottet förty bort hemställa,

att motionen II: 147 av herr *Nylander* icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

**Kommerskollegium och
Generaltullstyrelsen**

Bilaga.

gemensamt, i anledning av väckt motion om ändrade bestämmelser rörande tullfrihet för visst emballage.

Till Riksdagens Bevillningsutskott.

Sedan Kungl. Maj:t den 7 februari 1930 anbefallt kommerskollegium och generaltullstyrelsen att gemensamt avgiva av Eder begärt utlåtande i anledning av en inom riksdagens andra kammare av herr Nylander väckt motion, nr 237, om ändrade bestämmelser rörande tullfrihet för visst emballage, få ämbetsverken, med överlämnande av yttranden¹ från Stockholms handelskammare, handelskammaren i Göteborg, Skånes handelskammare, handelskammaren i Gävle, Sveriges industriförbund, tulldirektören och tullbehandlingsinspektionen i Stockholm, tulldirektören och tullbehandlingsinspektionen i Göteborg, tulldirektören och tullbehandlingsinspektionen i Malmö samt tullkamrarna i Hälsingborg, Halmstad och Sundsvall, för egen del anföra följande.

De förändringar, som de av motionären avsedda bestämmelserna undergått genom tillkomsten av 1929 års tulltaxeförordning, belysas av nedanintagna jämförande uppställning med däri gjorda kursiveringar:

§ 4 o) i 1911 års tulltaxeförordning:

Tullfrihet åtnjutes för: emballage, vari varor inkomma, för så vitt det icke skall i varans vikt inräknas eller ock av dess form och utseende eller av eljest förekommande omständigheter framgår, att det utgör icke blott emballage, utan jämväl en för annat ändamål lika mycket eller mera användbar eller *i och för sig i handelsavsikt införd artikel*

5 § p) i 1929 års tulltaxeförordning:

Tullfrihet åtnjutes för: emballage, vari varor inkomma, därest det icke skall inräknas i varas vikt *eller värde, ävensom från svensk frihamn särskilt inkommande emballage, vari varor införts till frihamnen*, allt för så vitt icke av emballagets form och utseende eller av eljest förekommande omständigheter framgår, att det utgör icke blott emballage utan jämväl en för annat ändamål lika mycket eller mera användbar eller *såsom handelsvara uppenbarligen lämpad artikel*.

Beträffande motiveringen för de nya bestämmelserna torde få hänvisas särskilt till sid. 221 ff. i 1925 års tulltaxerevisions betänkande (Statens offentliga utredningar 1927: 20).

Motionären, som anser att med varor inkommande emballage blivit i följd av författningsändringen i avsevärt flera fall än förut underkastat tullbeskattning, medger, att denna kan under vissa omständigheter und-

¹ Ej tryckta.

gås *dels*, så vitt gäller s. k. låneemballage, genom bestämmelserna i 8 § tulltaxeförordningen rörande temporär tullfrihet, *dels ock*, så framt fråga är om inhemsk köpare tillhörigt emballage, genom tillämpning av bestämmelserna rörande tullfrihet för returgoods.

I bägge fallen framträda emellertid, enligt vad motionären framhåller, praktiska svårigheter i följd av det med bestämmelserna i 8 § och 5 § s) förknippade identitetskravet. Motionen går nu ut på dettas eftergivande i vad rör omhandlade emballage.

De hörda sammanslutningarna på näringslivets område såväl som tullmyndigheterna hava genomgående ställt sig välvilliga till motionens syfte.

Vissa betänkligheter hava dock framförts. Sålunda har Sveriges industriförbund erinrat om den fara för missbruk, som låge däri att nytt emballage kunde införas från utlandet medan gammalt och kanske rent av obrukbart i utbyte sändes till utlandet. Liknande farhågor hava uttalats av tullkammaren i Hälsingborg, som yttrar: »I statsverkets och den svenska emballageindustriens intresse torde dock genom tillämpningsföreskrifter säkerhet böra skapas för att motsvarande kvantitet emballage av samma slag och av ej sämre beskaffenhet inom viss tidsgräns utiörts eller kommer att utföras. Det bör förhindras, att en importör beredes tillfälle att såsom motprestation utföra lågvärdigare emballage än det han inför och på sådant sätt vid fortlöpande in- och utförsel utan tullsläppläggande ständigt förnyar sitt emballagebestånd med de vinstmöjligheter detta innebär vid emballagets försäljning å den inhemska marknaden. Möjligen skulle förmånen också lämpligen kunna begränsas till att omfatta endast ytteremballage och vissa slag av annat emballage, för vilka lindringen kan vara av särskild betydelse.»

Ämbetsverken anse goda skäl hava förebragts för åtgärder i det med motionen avsedda syfte och vilja framhålla såsom möjligt att genom lämpliga tillämpningsföreskrifter förebygga tänkbara missbruk av de ifrågasatta lättnaderna.

I fråga om sättet för författningsändringens genomförande vilja ämbetsverken framhålla följande.

Det ifrågasatta tillägget torde lämpligast få sin plats bland övriga i 5 § tulltaxeförordningen innehållna bestämmelser om tullfrihet för emballage och sålunda icke i slutet av paragrafen. För att ej rubba beteckningarna av de olika punkterna skulle detsamma kunna inarbetas i någongondera av punkterna p) eller r).

Vid ett inarbetande av den ifrågasatta nya bestämmelsen i 5 § p) tulltaxeförordningen skulle, under beaktande tillika av vissa av tullmyndigheterna framförda erinringar, åt detta författningsrum kunna givas ungefär följande lydelse:

emballage, vari varor — — — till frihamnen, allt för så vitt *antingen* emballage av samma slag och myckenhet vid tidigare tillfälle, dock ej längre än ett år tillbaka, av varuhavaren utförts eller sådant emballage är avsett att sedermera av honom utföras *eller ock* av förekommande omständigheter framgår, att emballaget icke utgör en för annat ändamål lika mycket eller mera användbar eller såsom handelsvara uppenbarligen lämpad artikel; dock skall iakttagas, att därest vid återopad tidigare utförsel av emballage tullrestitution eller befrielse från tull åtnjuts för varan eller för därtill använda materialier, restitution- eller tullbeloppet skall inbetalas till tullverket;

För upphävande — i sammanhang med det nu föreslagna tillägget till 5 § tulltaxeförordningen — av bestämmelsen i 8 § 1 mom. b) tulltaxeförordningen torde dock tillräckligt vägande skäl ej hava förebragts. Lika med tullbehandlingsinspektionen i Göteborg få ämbetsverken därför avstyrka en sådan åtgärd.

Vidkommande den av motionären jämväl upptagna frågan om tullfrihet för järncyndrar, vilka inkomma med förtätade gaser och för vilka särskild tull eljest skall utgå, tillåta sig ämbetsverken erinra, att härvid vissa särskilda synpunkter göra sig gällande, vilka framkommit i *dels* 1925 års tulltaxerevisions betänkande sid. 470 ff., 223, 231 och 225, *dels* i generaltullstyrelsens däröver avgivna utlåtande (bilaga II till kungl. propositionen nr 65/1929, sid. 62), *dels ock* i kungl. propositionen nr 65/1929, sid. 187 ff. Av sålunda åberopade motiv till nu gällande bestämmelser om temporär tullfrihet för järncyndrar för förtätade gaser torde framgå, att den av motionären yrkade ändringen i dessa bestämmelser icke är tillrådlig. I denna uppfattning hava ämbetsverken ytterligare styrkts genom från Jernkontoret under hand inhämtade underrättelser.

Vid bifall till ämbetsverkens ovan framställda förslag torde påkallas vissa tillägg till kungl. kungörelsen den 29 november 1929 (nr 373) med tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen. I åtskilliga stycken torde härvid kunna hämtas förebild från de i 29—32 §§ och 36 § innehållna, till 5 § r) anslutna bestämmelserna.

Stockholm den 27 februari 1930.

För Kungl. Kommerskollegium:

För Kungl. Generaltullstyrelsen:

K. A. FRYXELL.

E. BEYER.

RAGNAR SOHLMAN.

J. F. H. HILDING.

S. LINDBY.

IVAR OLSON.

Urban Åhlin.